

Rep. Nr. 27/14

*

AR. NB-013-13

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
27 mei 2014

*

Beroep tegen de
tegensprekelijke
eindbeslissing van de
Kamer van eerste aanleg
van 15 april 2013

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: A..., verplegingsinstelling met maatschappelijke zetel te XXXX,

appellant, met als raadsman meester B..., advocaat te XXXX.

Tegen: RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, de heer C..., verpleegkundige-controleur en mevrouw D..., ambtenaren bij geïntimeerde

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 22 april 2014 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de tegensprekelijke eindbeslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2013, betekend aan betrokkene op 22 april 2013;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van appellant van 13 mei 2013, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep op 15 mei 2013
- de besluiten van geïntimeerde van 26 juli 2013, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 26 juli 2013;
- de conclusies van appellant van 12 september 2013, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep op 16 september 2013;
- de vaststelling van de rechtsdag op 22 april 2014.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 22 april 2014:

- de heer meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant;
- mevrouw D... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;
- de heer C... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 27 mei 2014, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
* *
*

1. Voorwerp van het verschil

Voor wat de feiten betreft, verwijst de Kamer van beroep expliciet naar het feitenrelaas dat deel uitmaakt van het proceduredossier.

Er werden aan A... twee inbreuken ten laste gelegd:

- 1) **Het aanrekenen van nomenclatuurnummers voor verstrekkingen waar niet werd voldaan aan de vergoedingsvoorwaarden: de afhankelijkheidscriteria zoals voorzien in artikel 8, § 1,1°II en 2° II zijn overschat.**

Wettelijke basis:

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994:

Artikel 2, n): onder "zorgverlener", de beoefenaars van de geneeskunst, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen, de paramedische medewerkers, de verplegingsinrichtingen, de inrichtingen voor revalidatie en herscholing en de andere diensten en instellingen. Worden voor de toepassing van de artikelen 73bis en 142 gelijkgesteld met zorgverleners, de natuurlijke of rechtspersonen, die hen tewerkstellen, die de verlenging van de zorgen organiseren of die de inning van de door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigde bedragen organiseren.

Artikel 73bis: Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in **artikel 142, § 1**:

2° hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet;

Reglementaire basis:

Artikel 8, § 1, 1° II en 2° II van de nomenclatuur van de geneeskundige verzorging.

Bij acht verzekerden was er sprake van een overscoring van de evaluatie (KATZ) schaal:

- * Bij drie verzekerden werd er een **FORFAIT B** aangerekend daar waar er slechts een **FORFAIT A** mocht aangerekend worden.
- * Bij één verzekerde werd er een **FORFAIT B** aangerekend daar waar er slechts **7 toiletten** mochten aangerekend worden.
- * Bij twee verzekerden werd er een **FORFAIT A** aangerekend daar waar er slechts **7 toiletten** mochten aangerekend worden.
- * Bij één verzekerde werd er een **FORFAIT B** of een **FORFAIT A** aangerekend daar waar er slechts **7 toiletten** mochten aangerekend worden.
- * Bij één verzekerde werden **7 toiletten** aangerekend daar waar er slechts maximaal **2 toiletten** mochten aangerekend worden.

In totaal werden er 2001 prestaties ten onrechte aangerekend voor een bedrag van 29.390,49 euro, rekening houdende met de verschilregel.

2) Er werden verstrekkingen aangerekend aan de ziekteverzekering voor het uitvoeren van zorgen waarvoor geen terugbetaling voorzien is in de Nomenclatuur voor Geneeskundige Verstrekkingen.

Wettelijke basis:

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994:

Artikel 2, n): onder "zorgverlener", de beoefenaars van de geneeskunst, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen, de paramedische medewerkers, de verplegingsinrichtingen, de inrichtingen voor revalidatie en herscholing en de andere diensten en instellingen. Worden voor de toepassing van de artikelen 73bis en 142 gelijkgesteld met zorgverleners, de natuurlijke of rechtspersonen, die hen tewerkstellen, die de verlenging van de zorgen organiseren of die de inning van de door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigde

bedragen organiseren.

Artikel 73bis: Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in **artikel 142, § 1**:

2° hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet;

Bij één verzekerde werden 96 verstrekkingen ten onrechte aangerekend voor een bedrag van 350,08 euro.

Voor deze twee tenlasteleggingen samen werd er 29.740,57 euro ten onrechte aangerekend.

2. De bestreden eindbeslissing van de Kamer van eerste aanleg

De Kamer van eerste aanleg verklaarde in haar beslissing van 15 april 2013 de vordering tot terugbetaling van het bedrag van 29.740,68 euro ontvankelijk en gegrond eveneens als de vordering tot betaling van een administratieve geldboete van 14.870,28 euro.

3. Beroepsgrievens en verweer geïntimeerde

a. Grievens van de appellant

De appellant stelt vooreerst dat er in casu sprake is van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De appellant is van oordeel dat in casu de motiveringsplicht, de fair play, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

De appellant voelt zich ook gegriefd omdat er in casu sprake is van gebrekkige bewijsvoering.

De appellant roept de schending van het rechtzekerheidsbeginsel in omdat in casu er geen verzet was van de adviserend geneesheer zodat alle verstrekkingen als conform moeten worden beschouwd.

In tweede instantie meent de appellant dat artikel 6 van het EVRM is geschonden omdat het recht op het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtsinstantie geschonden is.

In derde instantie is de appelland van oordeel dat de tenlasteleggingen niet bewezen zijn.

De appelland voert in het algemeen aan:

- het opstellen van een katzschaal is zeer persoonsgebonden
- er is de wisselende gezondheidstoestand van bepaalde patiënten
- de verpleegkundigen zijn het best geplaatst de gezondheidstoestand van de patiënt in te schatten
- de geneesheer-inspecteur gaat meestal zonder grondige achtergrondkennis van de toestand van de patiënten over tot "herevaluering"
- nergens vindt men toelichting van de informatie die geïntimeerde ter beschikking heeft gesteld van de geneesheer-inspecteur
- gelet op de gevoeligheid van de gevraagde informatie aan de patiënten, dient men met hun verklaringen met de meeste omzichtigheid rekening worden gehouden

Specifiek betwist de appelland de diverse tenlasteleggingen

b. Standpunt van de geïntimeerde

Wat de motiveringsplicht betreft merkt de geïntimeerde op dat het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Anderzijds is een proces-verbaal van vaststelling geen bestuurshandeling. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is dan ook niet van toepassing op het proces-verbaal van vaststelling.

De geïntimeerde betwist dat er van zijn kant sprake zou zijn van gebrekkige bewijsvoering. De geïntimeerde wijst op het feit dat verschillende verzekerden werden verhoord. Er is het proces-verbaal van vaststelling van de inspecteurs in verband met de overscoring van de Katz-schalen. Tevens werden er verschillende huisartsen verhoord in verband met de overscoring van de evaluatieschaal.

De geïntimeerde wijst tevens op het feit dat steeds de voordeligste score werd weerhouden ten aanzien van de appellant.

De geïntimeerde meent tevens dat het argument van het rechtszekerheidsbeginsel niet opgaat. In de eerste plaats gaat dit zogenaamd niet uit van de bevoegde instantie, zijnde de Dienst voor Geneeskundige evaluatie en controle. In tegenstelling tot hetgeen de appellant beweert, kan de adviserend geneesheer niet beschouwd worden als een agent van het RIZIV;

Bovendien stelt de geïntimeerde dat het rechtszekerheidsbeginsel en bij uitbreiding de vertrouwensleer hoe dan ook geen toepassing kan vinden contra legem.

De stelling van de appellant, dat een verpleegkundige, bij gebrek aan enig verzet vanwege de adviserend geneesheer, er van uit mag gaan dat de door hem/haar opgegeven forfaits de correcte zijn en dat hij/zij dan ook zijn/haar prestaties mag aanrekenen overeenstemmend met het nomenclatuurnummer voor die forfaits, is volledig onjuist. De geïntimeerde verwijst naar talrijke arresten van de Raad van State.

De geïntimeerde betwist ten stelligste dat de Kamer van Eerste Aanleg en de Kamer van Beroep geen onafhankelijke en onpartijdige instantie zouden zijn. De Raad van State sprak zich al meermaals uit over de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de administratieve rechtscolleges.

Wat de tenlasteleggingen zelf betreft, is geïntimeerde van oordeel dat hij wel degelijk het bewijs levert dat de diverse inbreuken bewezen zijn ten aanzien van de verzekerden beschreven in het feitenrelaas.

De geïntimeerde betwist dat uit de duur van de rechtspleging mag worden afgeleid dat het recht van verdediging ernstig en onherstelbaar zou zijn aangetast. Een tijdsverloop van minder dan drie jaar tussen het proces-verbaal van vaststelling en de beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg kan moeilijk onredelijk lang genoemd worden.

Wat de administratieve geldboete betreft sluit de geïntimeerde zich aan wat de toepassing van het Sociaal Strafwetboek betreft.

*
* *
*

4. Beoordeling

4.1. Over de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

4.1.1. De geïntimeerde merkt terecht op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen als dusdanig niet toepasselijk is op de procedure die gevoerd wordt door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle. Deze procedure wordt immers gevoerd van zodra er een materiële vaststelling is van een inbreuk op de bepalingen van de nomenclatuur. Deze procedure wordt ingesteld krachtens de wet zelf, van zodra een inbreuk wordt vastgesteld. Het gaat in casu niet om een éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van het bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een bestuurde.

4.1.2. Dit middel is bovendien niet gegrond in het verzoekschrift van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle dat werd neergelegd ter griffie van de Kamer van Eerste Aanleg op 8 mei 2012 uitvoerig werd verwezen naar de synthesenota die als bijlage werd toegevoegd. In het verzoekschrift wordt zeer duidelijk per inbreuk de wettelijke bepaling in extenso weergegeven. Tevens wordt verwezen naar de gevalsbespreking en wordt in het verzoekschrift weergegeven waarop de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle zich steunt. Het verzoekschrift van de Dienst is wel degelijk gemotiveerd.

4.1.3. Ten onrechte stelt de appellant dat in onderhavig dossier er sprake zou zijn van een gebrekkige bewijsvoering. Er is in de eerste plaats de vaststellingen gedaan door de inspecteurs-verplegers zelf. Deze personen zijn bevoegd om vaststellingen te doen en zijn vertrouwd met de evaluatie van de Katz-schalen. Daarnaast werden verschillende verzekeren verhoord en werden er nog eens verschillende huisartsen verhoord in verband met de overscoring van de evaluatieschaal. De appellant kan onmogelijk blijven voorhouden dat het onderzoek vluchtig werd gevoerd.

4.1.4. Terecht stelt de geïntimeerde dat de belangrijkste eerste onderzoekshandeling deze is van het persoonlijk contact dat de

inspecteur of de controleur heeft met de betrokken verzekerden en zijn omgeving waarbij door anamnese en door de visu vaststellingen een eigen inscoring gebeurt. De geïntimeerde merkt bovendien terecht op dat om de objectiviteit maximaal te garanderen, in het belang van de appellant zelf, steeds de meest gunstige score werd weerhouden tussen deze van de huisarts én deze door de inspecteur of controleur. Bovendien werd de verpleegkundige steeds verhoord nopens de overscoring.

4.1.5. Ten onrechte stelt de appellant dat door de geïntimeerde het rechtszekerheidsbeginsel en/of het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Volledig ten onrechte stelt de appellant dat de adviserende geneesheren agenten zouden zijn van het RIZIV. Was er al dus een vertrouwen gewerkt, quod nod, dan nog was het vertrouwen niet gewekt door de geïntimeerde en is de vertrouwensleer dus niet van toepassing.

4.1.6. De geïntimeerde heeft bovendien gelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel en bij uitbreiding de vertrouwensleer geen toepassing kan vinden contra legem (zie en vgl. Cass. 1 maart 2010, *Arr.Cass.* 2010, nr. 139, hier navolgbaar).

4.1.7. Bovendien wenst de Kamer van Beroep aan te stippen dat de appellant volledig verkeerd de rol en de bevoegdheid van de adviserende geneesheren inschat. De bepaling dat het formulier tot staving van de aanvraag tot forfaitaire honoraria, dat door de verpleegkundige moet worden ingevuld, aan de adviserend geneesheer moet worden bezorgd, en dat de tegemoetkoming lastens het stelsel van de ziekteverzekering alleen verschuldigd is behoudens verzet van de adviserend geneesheer of het Nationaal college van adviserende geneesheren, heeft alleen betrekking op de tegemoetkoming van de ziekteverzekering in de desbetreffende verstrekkingen. In rechte kan daaruit geenszins worden uit afgeleid dat, bij gebrek aan dergelijk verzet, de nomenclatuur correct werd toegepast door de verpleegkundigen (zie en vgl. R.v.St., 29 juni 2004, nr. 133.337, www.raadvanstate.be, hier navolgbaar).

4.2. Over de schending van het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtsinstantie

4.2.1. Ten onrechte stelt de appellant dat het recht op een eerlijk proces werd geschonden in de zin van artikel 6 van het EVRM. De Kamer van Beroep wenst vooreerst te stellen dat het recht op een eerlijk proces op tegenspraak gewezen en het recht op een onpartijdige rechter gelden als algemene rechtsbeginselen ten aanzien van elke juridictionele beslissing. Het beginsel van

onafhankelijkheid en onpartijdigheid is vanzelfsprekend ook van toepassing op de Kamer van Beroep die kennis neemt van dit dossier.

4.2.2. Overeenkomstig artikel 144 § 1 van de Z.I.V.-wet 1994 worden bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep ingesteld. De kamer van eerste aanleg is krachtens de wet samengesteld uit een door de Koning benoemde stemgerechtigde voorzitter (magistraat of ere-magistraat) en twee stemgerechtigde leden, artsen, benoemd door de Koning op de kandidaten door de verzekeringsinstellingen voorgedragen, als werkende leden en twee stemgerechtigde leden benoemd door de Koning uit de kandidaten voorgedragen door de groepen representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners/verzorgingsinstellingen als werkende leden. De Kamer van Beroep is krachtens de wet samengesteld uit een door de Koning benoemde magistraat (of ere-magistraat), als werkend lid, en twee leden, artsen, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten door de verzekeringsinstellingen, als werkende leden én twee leden, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten voorgedragen door de groepen representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners/verzorgingsinstellingen als werkende leden.

4.2.3. De voordracht door de Koning uit lijsten voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de groepen representatieve organisaties van zorgverleners/verzorgingsinstellingen impliceert niet dat de leden van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamer van Beroep zouden zetelen als vertegenwoordigers van deze instellingen. De leden zetelen in hun persoonlijke naam en leggen als lid van de Kamer van eerste aanleg of van de Kamer van Beroep de bij decreet van 20 juli 1831 voorgeschreven eed af betreffende de naleving van de wet (artikel 145, § 9 van de Z.I.V.-wet van 1994). Bovendien is bij de wet bepaald dat hun mandaat onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (artikel 145, § 2, tweede lid Z.I.V.-wet 1994).

4.2.4. Het geheel van de voormelde bepalingen en uitgangspunten in zake de benoeming, de samenstelling en het mandaat van de leden van de Kamer van Eerste aanleg en van de Kamer van Beroep staat garant voor de onafhankelijkheid van de beide Kamers ten aanzien van beide partijen in deze zaak.

4.2.5. Het argument van de appellant dat de Kamers van eerste aanleg en deze van Beroep zouden zijn opgericht in de " schoot "

van het RIZIV strookt niet met de bepalingen van de wet. In artikel 144, § 1 van de Z.I.V.-wet 1994 wordt enkel vermeld dat deze kamers worden ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle. In geen geval maken de Kamers deel uit van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

4.2.6. Het feit dat de terugbetaling die ten laste van appellant kan worden opgelegd, ten goede komt aan het RIZIV (in het algemeen belang), is evenmin een reden om deze Kamers met het RIZIV te vereenzelvigen;

4.2.7. Het feit dat de zittingen van de administratieve rechtscolleges in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden, brengt de onafhankelijkheid van de administratieve rechtscolleges niet in het gedrang (zie en vgl. R.v.St. 29 juni 2004, nr. 133.338, www.raadvanstate.be, hier navolgbaar).

4.3. Betreffende de verschillende tenlasteleggingen

4.3.1. Vooreerst erkent de Kamer van Beroep dat het opstellen van een katzschaal zeer persoonsgebonden is en dat rekening kan worden gehouden met de wisselende gezondheidstoestand van bepaalde patiënten. Wat dit laatste betreft dient dit als volgt te worden genuanceerd. In de meeste gevallen gaat de gezondheidstoestand van de meeste patiënten achteruit. Dat met een terugblik wordt gekeken op het ogenblik van de vaststellingen door de inspecteurs/controleurs is dan ook in de meeste gevallen in het voordeel van de zorgverlener zelf.

4.3.2. De appellant kan echter niet gevolgd worden in zijn redenering dat de geneesheer-inspecteurs/ verpleegkundigen-controleur geen achtergrondkennis zouden krijgen van de toestand van de patiënten. Telkens werd het medisch dossier ingezien en werd deze getoetst in de processen-verbaal van verhoor van de betrokken verpleegkundigen.

4.3.3. In tegenstelling tot hetgeen de appellant poneert, is de termijn tussen de onderzochte periode en het eigenlijk onderzoek niet te lang, zodat de afhankelijkheidstoestand van elke verzekerde in onderhavige zaak op een voldoende objectieve wijze door de geïntimeerde kon worden ingeschat.

4.3.4. De Kamer van Beroep is van oordeel dat zowel de eerste als de tweede tenlastelegging voldoende bewezen is aan de hand van

zowel de materiële vaststellingen, de verklaringen van de verpleegkundigen zelf, de verhoorde verzekerden, én de evaluatie gegeven door de betrokken huisartsen van de verzekerden.

4.3.5. Het bewijs van de eerste tenlastelegging wordt onder meer geleverd aan de hand van de verklaringen van de betrokken verzorgende verpleegkundigen. Deze laatste zijn in de regel akkoord dat er een overscore was van de afhankelijkheidscriteria.

4.3.6. De geïntimeerde heeft bovendien gelijk dat in een aantal gevallen het dossier van de verpleegkundigen niet volledig was. In vele gevallen ontbrak er essentiële informatie. Men wist niet of de patiënt zelfstandig kon eten, uit bed kwam of incontinent was. Nochtans werden de evaluatiescores voor deze items hoog ingevuld.

4.3.7. De Kamer van Beroep is van oordeel dat de eerste tenlastelegging wel voldoende wordt bewezen, en dit aan de hand van én de verklaringen van de verzekerden en/of hun familieleden, de huisartsen of behandelende kinesitherapeut en de verklaringen van de verzorgende verpleegkundigen.

4.3.8. Ten onrechte betwist de appellant ook de tweede tenlastelegging. Deze tenlastelegging wordt immers bewezen aan de hand van de verklaring van de verzekerde zelf. Deze verklaring is immers volledig gelijklopend met de opgevraagde werklijst van A... voor die regio. De werklijst vermeldt immers " woe nm/ VT (volledig toilet), andere dagen hulp bh ".

4.3.9. De verpleegkundige - toen verantwoordelijk - verklaart dat zij in de periode 's morgens hielp om de verzekerde haar bh aan te doen maar ook telkens rug en voeten waste, behalve op woensdag, dan kwam de verpleegkundige van de namiddag de verzekerde volledig wassen. Enkel op woensdag werd dan ook een volledig toilet uitgevoerd. De tweede tenlastelegging is dan ook voldoende bewezen.

4.3.10. De Kamer van Beroep bevestigt dan ook de bestreden beslissing dat beide tenlasteleggingen bewezen zijn en dat derhalve de vordering tot terugvordering gegrond is.

4.4. Over de administratieve sanctie

4.4.1. Wat de sanctie betreft, roept de appellant terecht in dat in toepassing van het algemeen beginsel van de het beginsel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet, de minst zware sanctie dient te worden toegepast (zie en vgl. Cass. 29 september 1993, Arr.Cass. 1993, nr. 383).

4.4.2. In concreto dient een vergelijking te worden gemaakt tussen de maximum straf voorzien voor feit 3 (weehouden tenlastelegging) door enerzijds artikel 142, § 1, 2° van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994 en anderzijds artikel 225,3° van het Sociaal Strafwetboek zoals in voege op het tijdstip van de inbreuken.

4.4.3. Voor de zwaarte van de straf te vergelijken dient gekeken te worden naar het maximum van de geldboete (zie en vgl. Cass. 11 februari 1986, Arr.Cass. 1985-1986, nr. 375).

De maximum geldboete voorzien voor feit 3 in artikel 142, § 1, 2° van de gecoördineerde ZIV-wet is 44.610,86 € (150% van de waarde van de verstrekkingen).

4.4.4. De maximumgeldboete voorzien in artikel 225,3° van het Sociaal Strafwetboek is 250 € x 5,5 (45 opdecimen ten tijde van de inbreuk), zijnde in totaal 1.375 €.

4.4.5. De geldboete voorzien door het Sociaal Strafwetboek is dan ook de minst zware. Voor de administratieve sanctie dient toepassing te worden gemaakt van de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek.

4.4.6. De Kamer van Beroep stelt vast dat de weehouden tenlasteleggingen ernstig is. Er is sprake van systematische overscoring van de Katz-schalen.

4.4.7. De Kamer van Beroep gaat dan ook niet in op de vraag van appellant om hem opschorting van straf te verlenen, noch uitstel te verlenen.

4.4.8. Daarom legt de Kamer van Beroep de maximum administratieve boete op, zijnde een geldboete van 250 €, verhoogd met 45 opdecimen. Er dient toepassing gemaakt te worden met de opdecimen geldig op het tijdstip van de feiten, en niet met de actuele opdecimen die verhoogd zijn vanaf 1 januari 2012 (zie en vgl. Cass. 12 december 1994, Arr.Cass. 1994, nr. 551, hier navolgbaar).

Concreet betekent dat de administratieve geldboete $250 \times 5,5 = 1.375$ € bedraagt.

*
* *

OM DIE REDENEN,

Op tegenspraak,

Ontvangt het hoger beroep,

Verklaart het hoger beroep slechts deels gegrond.

Bevestigt de bestreden beslissing wat het bewijs van de inbreuken betreft en de veroordeling tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen.

Doet de bestreden beslissing teniet wat betreft de uitgesproken administratieve boete.

Opnieuw wijzende op dat punt.

Veroordeelt de appellant tot het betalen van een administratieve geldboete van 1.375 € voor de weerhouden tenlasteleggingen.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 mei 2014 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent Dooms, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

V. DOOMS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent Dooms, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters Rafaël Vanstechelman en André Tielens, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Miek Peeters en mevrouw Ingrid Nolis, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de verplegingsinstellingen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.